

BÖLÜM 1

İRİ, YEŞİL VE EKŞİ BİR ELMA

*Önündeki düşmana iyice bak. Pörtlemiş gözlerini,
kudurmuş hiddetini görebiliyor musun?
Peki ya kıllı göğsünü?
Tcke gibi koktuğunu duyuyor musun?
Sakin ol. Neden korkasın ki? Kazanabilirsin.
Ne de olsa o sadece bir insan. Bana inanmayı öğren.
Benim adım Grimalkin.*

Ormanın ortasına varınca ağır deri heybeyi omzumdan indirip yere bıraktım. Sonra diz çöküp heybenin ipini çözdüm... Ve içindeki şeyin leş gibi kokusuyla karşılaştım. Suratımı ekşitip yağlı, kir içindeki saçlarından kavradığım gibi onu heybeden çıkardım.

Ağaçların altı karanlıktı ve ayın doğmasına daha bir saat vardı. Fakat cadı görüşüne sahip gözlerim sayesinde karanlığa rağmen etrafı net bir şekilde görebiliyordum. Elimde tuttuğum şeye, yani Şeytan'ın başına baktım.

Bu korkunç bir görüntüydü. Etrafı göremesin diye göz kapaklarını dikmiştim; konuşmasın diye gül dikenleriyle kaplı iri, yeşil ve ekşi bir elmayı ağzına tıkmıştım. Düşmanıma iyi bakılmıştı; tam hak ettiği gibi... Kokuya rağmen

ne başı ne de elma çürümüştü; ilki onun gücü, ikincisiyse yaptığım büyü sayesindeydi.

Heybeyi yere serip başı üzerine yerleştirdim, karşısına geçip bağdaş kurarak düşmanımı dikkatlice inceledim.

Her nasılsa kesildikten sonraki halinden daha ufak görünüyordu, ama yine de normal bir insan başının iki katı büyüklüğündeydi. Bedeninden ayrıldığı için sahiden küçülmeye mi başladı acaba, diye düşündüm. Alnından çıkan boynuzlar tıpkı koçlarınki gibi kıvrıktı; burnuysa kartal gagasını andırıyordu. Bu acımasız bir yüzdü ve gösterdiğim acımasızlığı hak ediyordu.

Bedenimi çepeçevre saran deri kayışlar, içinde silahlarla aletlerimi taşıyan kınlarla kaplıydı. En küçüklerinden ince, keskin bir kanca çıkardım. Kancayı Şeytan'ın açık ağzına sokup yeşil elmaya sapladıktan sonra çevirip sıkıca çektim. Bir an için zorlandıysam da meyveyi ve beraberinde gül dikenlerini çıkarmayı başardım. Bu engelden kurtulan ağız yavaşça kapandı. İçindeki kırık dişleri görebiliyordum: Hayalet ve Tom Ward'la birlikte Şeytan'ı bağlarken bu dişleri çekicimle ben kırmıştım. Bu anı öyle canlıydı ki zihnimde yeniden yaşadım.

Can düşmanım Şeytan'ı bağlamak ya da yok etmek için uzun süredir fırsat kolluyordum. Daha çocukken bile ondan tiksiniyordum. Klanımı kontrol altına almak için başvurduğu kurnazlıkları, cadılar meclisinin ona yaptığı dalkavuklukları görebiliyordum. Yıl boyu Cadılar Bayramı arifesini, yani onun ziyarete gelme olasılığının en yüksek

olduğu günü iple çekerlerdi. Bazen yaktıkları ateşin tam ortasında belirirdi ve cadılar çıplak kollarını dağlayan alevlere aldırış etmeden, ellerini uzatıp onun tüylü gövdesine dokunmaya çalışırlardı.

Gitgide artan tiksintim içgüdüsel bir durumdu –doğuştan gelen bir nefret– ve harekete geçmediğim takdirde hayatımı zehir edeceğini, kara bir gölge gibi yaptığım her şeyin üzerinde dolaşacağını biliyordum. Zekiydi, kurnazdı ve hilebazdı; hedeflerine çoğu zaman yavaş yavaş ulaşırdı. Hepsinden öteyse günün birinde ona karşı gelen diğer cadılar gibi kölesi haline gelmekten korkuyordum. İşte buna dayanamazdım ve her ne pahasına olursa olsun buna engel olmak için bir şeyler yapmalıydım.

Ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum: Bir cadının Şeytan'ı kendisinden uzak tutabilmesini sağlayacak kesin bir yöntem vardır. Bu son derece uç bir yöntem olsa da sonsuz dek ondan kurtulmasını sağlar. Şeytan'la bir kez yatmalı ve ona çocuk vermelidir. Ardından –çocuğunu dikkatle inceledikten sonra– cadiya bir daha yaklaşmayabilir. Tabii cadı istemediği müddetçe...

Şeytan'ın çocuklarının çoğu '*insanat*' idi; Karanlık'a ait, korkunç bir güce sahip, şekilsiz varlıklar... Bir kısmıysa güçlü cadılardı. Ama kötülüğün es geçtiği az, son derece az bir bölümü mükemmel insan bebekleri olarak dünyaya geliyordu. Karanlık bir varlık doğurma riskini aldığımı biliyordum ancak Şeytan'dan kurtulmak için buna değerdi.

Gerçekten de çok şanslıydım. Son derece güzel ve her bakımdan narin bir oğlan dünyaya getirdim.

Daha önce bir başka varlığa karşı bu denli yoğun bir sevgi beslememiştim. Oğlumun sıcaklığını tenimde duymak, kendini bana bıraktığını hissetmek mükemmeldi; hayal dahi edemeyeceğim ve kesinlikle hiç beklemediğim bir güzellikti. O küçük çocuk beni sevdi ve ben de onu; hayatta kalması bana bağlıydı ve kendimi ilk kez gerçek anlamda mutlu hissettim. Ama bu dünyada böyle mutluluklar nadiren uzun sürer.

Benimkinin sona erdiği geceyi iyi hatırlıyorum. Güneş henüz yeni batmıştı ve ılık bir yaz akşamı başlıyordu; ben de çocuğumu kucağıma alıp uyutmak için ninniler mırıldanarak kulübemin arkasında kalan duvarlarla çevrili bahçeye çıktım. Aniden gökte bir şimşek çaktı ve ayaklarımın altındaki toprağın kaydığını hissettim; hava buz kesti. Her ne kadar Şeytan'ın günün birinde ziyaretime geleceğini bilsem de artık bunun kaçınılmaz olduğunu fark edince kalbim korku içinde atmaya başladı. Bir yandan da seviyordum, ne de olsa oğlunu gördükten sonra beni rahat bırakıp bir daha ziyaretime gelmeyeceğini biliyordum. Ondan sonsuza dek kurtulacaktım.

Daha önceleri Şeytan bana hep koyu kıvrıkcık saçlı, mavi gözlü ve içtenlikle gülümseyen yakışıklı bir genç adam kıyafetinde görünmüştü. Ama pek çok şekle girebilir ve bu kez, Pendle cadılarının 'Korku Majesteleri' adını verdiği biçimde belirdi; bu, korkutmak ve dehşete düşürmek için kullandığı bir görüntüydü.

Bulduğum yerin hemen yanında beliriverdi ve pis kokan nefesi, yüzüme öyle yakındı ki öğürmemek için

kendimi zor tutuyordum. Kıvrık boynuzları ve sert, siyah tüylerle kaplı devasa gövdesiyle benim üç katım büyüklüğündeydi. Belirir belirmez öfkeyle kükreyerek kucağımdaki masum bebeğimi alıp yere çarpacakmış gibi havaya kaldırdı.

“Lütfen!” diye yalvardım. “Ona zarar verme. Ne istersen yaparım, yeter ki bırak o yaşasın. Onun yerine benim canımı al!”

Şeytan bana bakmadı bile. Nefret ve öfke doluydu. Çocuğumun narin başını bir kayaya çarptı. Sonra da ortadan kayboldu.

Uzun bir süre acıdan çılgına dönmüş bir halde yaşadım. Ve sonra uzun günlerle uykusuz geceler yavaşça gelip geçerken intikam düşünceleri beynimin kıvrımlarında dolaşmaya başladı. *Acaba bu mümkün mü?* diye sordum kendi kendime. *Şeytan'ı yok edebilir miyim?*

İmkânsız ya da değil, bu benim hedefim ve hayattaki tek amacım haline geldi.

Bu hedefimin bir kısmına bir ay kadar önce ulaştım. Şeytan yok olmuş değil ama en azından geçici de olsa bağlandı. Bunu yaşlı Hayalet John Gregory ve genç çırağı Thomas Ward sayesinde başarabildim. Şeytan'ı gümüş mızraklarla sıkıştırıp el ve ayaklarından derin bir çukurun kayalık tabanına çiviledik. Bedeni şimdi İrlanda'nın güneyindeki Kenmare'da gömülü.

Kazandığımız zaferi hatırladıkça keyifleniyorum. Şeytan elleriyle ayaklarının üzerinde yere çömelmiş, çılgına dönmüş bir boğa gibi acı içinde böğürerek başını iki yana

sallayıp duruyordu. İlk çiviye sol eline saplayıp çekiçle üç kez vurarak o kılı, devasa elini kayaya yapıştırdım. Ama onu bağlamak için öyle acele ediyordum ki dikkatsiz davrandım ve o an ölüme çok yaklaştım.

Başını çevirip ağzını iyice açarak başımı gövdeden koparmak istercesine öne atıldı. Fakat o ölümcül çeneden sakınmayı başardım ve çekici suratına savurarak ön dişlerini darmadağın ettim. Çok az şey bana bundan daha fazla keyif vermiştir.

Sonrasında Tom Ward ona İrlanda'nın en efsanevi kahramanlarından Cuchulain'in verdiği Kader Kılıcı'nı havaya kaldırdı. İki öldürücü darbeye Şeytan'ın başını boynundan ayırdı ve işte o kesilen başı da ben aldım.

Bedeniyle başı ayrı olduğu sürece Şeytan bağlı kalacaktır. Ne var ki kötücül hizmetkârları her daim peşimdeler. Başı bedene geri götürüp çivilerle gümüş mızrakları çıkararak O'nu bir kez daha serbest bırakmak istiyorlar.

Ben de onlara engel olabilmek için sürekli hareket halindeyim. Böylelikle Hayalet ve çırağı, Şeytan'ın nasıl tamamen yok edilebileceğini ya da Karanlık'a geri gönderilebileceğini bulmaya çalışırlarken vakit kazanıyorum. Ama sonsuza dek bu şekilde kaçamam ve gücüm sınırlı. Hem benim doğamda kaçmak değil, savaşmak var. Oysa bu mücadeleyi kazanmamın mümkünü yok; sayıca çok fazlalar ve Malkin klanının katil cadısının dahi başa çıkamayacağı kadar güçlüler.

"Sana hükmetmek güzel!" dedim Şeytan'a önünde otururken.

Kesik baş bir süre sessiz kaldıktan sonra ağzı yavaşça açıldı ve çenesinden aşağıya kanla karışık salyalar akmaya başladı.

“Gözlerimi aç!” diye kükredi tok bir sesle. Dudakları oynuyordu fakat kelimeler sanki başın altındaki topraktan yükseliyor gibiydi.

“Bunu neden yapacaktım?” diye sordum. “Görebiliyor olsaydın hizmetkârlarına nerede olduğumu söylerdin. Hem senin acı çekmeni izlemek benim için büyük bir keyif.”

“Asla kazanamazsın cadı!” diye homurdandı kırık dişlerini göstererek. “Ben ölümsüzüm; zamanı bile alt edebilirim. Günün birinde öleceksin ve ben seni bekliyor olacağım. Bana yaptıklarının cezasını misliyle ödeteceğim. Seni ne tür işkencelerin beklediğini hayal dahi edemezsin.”

“Dinle aptal!” dedim. “Beni iyi dinle! Ben ne geçmişte kalan yenilgileri dert edinirim ne de geleceği gereğinden fazla düşünürüm. Ben ‘*şu anın*’ yaratıcıyım ve şimdiki zamanda yaşarım. Ve sen de *şu anda* kapana kısılmış vaziyette benim yanımdasın. *Şu anda* acı çeken sensin. *Benim* hükmüm altındasın!”

“Güçlüsün cadı,” dedi Şeytan usulca, “ama peşinde senden daha güçlü ve ölümcül bir şey var. Günlerin sayılı.”

Aniden her şey derin bir sessizliğe gömüldü. ‘Zaman’ hakkında konuşmak, daha önce heybeden çıkardığım anlarda denemeye kalkışıp başaramadığı şeyi bir kez daha denemeye itmişti onu. Zamanı yavaşlatma ya da durdurma becerisine sahipti. Tabii başı bedeninden ayrıldığı için güçleri sınırlıydı, fakat ben yine de işimi şansa bırakmayarak dikenlerle çevrili elmayı ağzına tıktırdım.

Şeytan'ın yüzü kasıldı. Dikili gözkapaklarının altında acı içinde dönüp duran göz bebeklerini görebiliyordum. Ama rüzgârın başımın üzerindeki yaprakların arasından fısıldayarak geçmeye başladığını duydum. Zaman akıyordu. Tehlike geçmişti.

Başı deri heybeye geri koyup çöken yoğun karanlığa bakıp odaklandım. Havayı şöyle bir koklayınca buranın hâlâ yeterince güvenli olduğunu anladım. Bulduğumuz tepenin zirvesini çevreleyen korulukta tehlikeli bir şey yoktu ve o açıdan burası harika bir yerdi. Düşmanlarım fark ettirmeden bana yaklaşmazdı.

Peşime düşenlerin sayısı artmaya başlamışken akşamüzeri geç vakit onları atlatmayı başarmış ve çok geçmeden arta kalan o çok değerli büyü gücümü kullanarak kendimi gizlemiştim. Şimdi neredeyse gece yarısı olmak üzereydi ve burada şafak söküne kadar uyuyup gücümü toplama niyetindeydim.

Çok geçmeden bir tehlike seziniyip aniden uyandım. Peşimdekiler tepeyi tırmanarak bulunduğu yere doğru geliyorlardı ve koruluğu kuşatmak üzere etrafa dağılmışlardı.

Bu nasıl olabilirdi? Kendimi iyi gizlemiştim; beni burada bulamamaları gerekirdi. Ayağa fırladığım gibi deri heybeyi omzuma vurdum.

Çok uzun süredir koşuyordum. En sonunda savaşma vakti gelmişti. Bu düşünce kendimi iyi hissettirdi; yakın dövüş beklentisi bende hep bu etkiyi yapardı. Bunun için yaşıyordum: Gücümü düşmanlarımın gücü karşısında sınamak; dövüşmek ve öldürmek için...